

O N

LAURA

E I R

LINDSTEDTOVÁ

O N

Fantazie
o vteřinách
po smrti

argo

LAURA LINDSTEDTOVÁ

ONEIRON

Z finského originálu *Oneiron*,
vydaného nakladatelstvím Teos v roce 2015,
přeložila Barbora Musilová.
Originální obálku navrhli Aki-Pekka Sinikosku a Jussi Karjalainen,
pro české vydání upravil Daniel Trojan.
Grafická úprava a sazba Daniel Trojan.
Odpovědný redaktor Michal Švec.
Redaktor Vladimír Piskoř.
Jazykové korektury Daniela Kučmašová a Soňa Čapková.
Technická redaktorka Saša Švolíková.
Vydalo nakladatelství Argo,
Milíčova 13, 130 00 Praha 3,
www.argo.cz,
roku 2017 jako svou 3 295. publikaci.
Vydání první.
Vytiskla tiskárna Těšínské papírny.

ISBN 978-80-257-2192-6

Naše knihy distribuuje knižní velkoobchod Kosmas
Sklad: Za Halami 877, 252 62 Horoměřice
Tel.: 226 519 383, fax: 226 519 387
E-mail: odbyt@kosmas.cz
www.firma.kosmas.cz

Knihy je možno pohodlně zakoupit
v internetovém knihkupectví www.kosmas.cz

I.

*Co se stane, až tady nebudu? Nic.
A kde budu, jestliže nebudu tady?*

Lev Nikolajevič Tolstoj
Smrt Ivana Iljiče

Danse macabre

Představte si, že jste poloslepí. Minus jedenáct dioptrií. Představte si potemnělou vyšetřovnu očního lékaře. Sedíte v pohodlném koženém křesle a strachujete se, že ztratíte zrak úplně. Své staré brýle jste opatrně odložili na stůl. Jejich plastové obroučky, před deseti lety elektricky modré, jsou odřené. Jednu nožičku už jste přilepovali páskou, pásku jste nabarvili fixem namodro. Rok za rokem jste raději špatně viděli, než abyste se dozvěděli, jaký je skutečný stav vašeho zraku. Odmítali jste myšlenku návštěvy očního lékaře, stejně jako jiní lidé odkládají návštěvu zubaře. Znáte takové. Páchne jim z úst, čehož jsou si sami vědomi, takže vždycky tak trochu mumlají do země. Když k nim někdo přistoupí příliš blízko, oni udělají krok dozadu. Vy jste zase odkládali vyšetření zraku. Rok za rokem se kvůli tomu chováte podivněji, jste stále roztěkanější a tím si to vysvětlujete. Jakmile se na horizontu objeví cosi podobného člověku, sklopíte zrak k zemi, pro jistotu. Přátelé hrají tu hru s vámi a říkají: Zase se vznášíš v oblacích? Haló, je někdo doma? Mávají vám rukou přímo před očima, jako by ometali sníh z předního skla auta. Zasmějete se a vyprávíte, co vás trápí tentokrát. Samozřejmě lžete. Aspoň trochu. Popisujete věci detailněji, než je zapotřebí. Nechcete vzpomínat na

to, že skutečnost není mlha, souvislé šero a tápání, ale strašlivý jas. Nechcete přiznat, že jste vidění, ale nevidíte, nevidíte teď a možná nevidíte už nikdy. Jste vyděšení. Bojíte se, že světu dojdou síly čoček, púllitry, minusy. Že vám příště nabídnou bílou hůl, doporučí pořídit si vodícího psa, do koupelny mluvící váhu, k počítači přelepky na klávesnici... Na takové věci teď ale nemyslete. Soustředte se na představu potemnělé vyšetřovny, zadní část té šeré místnosti, bílou tabuli na bílé osvětlené zdi. Je to přesně taková ta starodávná tabule, jaké už nikde nemají. Na tabuli jsou písmena E, která se natáčejí čtyřmi různými směry. Písmena, která teď nevidíte.

Oční lékař začne zasouvat čočky do přístroje, jež vám posadil na kořen nosu. Minus jedenáct dioptrií a vidíte stejně jako se svými brýlemi. Rozmazaně, jakž takž, tak, že si jen stěžít dokážete poradit. Jasně rozpoznáte jen vrchní řadu písmen E: už poslední písmeno druhé řady vám dělá problémy. Srdce vám buší hrůzou, ale jen ho nechte bušit. Soustředte své myšlenky na tuto krátkou chvíli, jež trvá jen okamžik, protože právě tuto chvíli si musíte umět představit. Jak vám oční lékař zostřuje zrak, čočku po čočce.

Přesuňte svůj pohled na malinkatá písmena velikosti mravenců na spodním okraji tabule. Jakmile se přestanete bát a necháte čas zpomalit, věci se dají do pohybu. Čočky už nejsou potřeba, vytoužené ostrosti již dosáhly: malí tvorové se rozpohybovali. Kroutí se, třesou se a škubou sebou jako kousek černé niti na příliš čisté podlaze. Jako kdysi v dětství. Pamatujete? Zavěsili jste se vzhůru nohama za opěradlo křesla, krev vám natekla do hlavy, cítili jste tlak v očích a upřeně jste zírali na kousek niti. Potom se ten černý had roztančil. Měl svůj vlastní rytmus, neomylně opakoval stejný vzorec. Bylo to kouzlo očí, kouzlo sítnice.

Teď sedíte na pohodlné, příjemně měkké sedačce, na které se tíživý pocit konečně vytrácí. Film začíná, bílé plátno se zaplní

světlem ještě předtím, než se film roztočí. Tentokrát však plátno nepokrývá výlučně světlo, jelikož se na objektivu promítačky zachytil nepořádek. Smítka se třepotají v poryvu větráku. Z dlouhé chvíle je počítáte. Je jich šest. Chloupky z promítačových kloubů? Chlupy z jeho rukou? Teď ale nepřemýšlejte o mužích. Upřeně se zadívejte na jasně bílé plátno a na těch šest smítek na něm. Dotřepotala se dostatečně blízko a je to skutečně tak: *každé z nich je žena*. Už to nejsou žádná tenká smítka, i když jedna z žen, ta uprostřed, je příšerně hubená. Kráčí kousek před ostatními, jako první z hejna tažných ptáků. Žena s mohutnou kudrnatou kšticí kaštanových vlasů se pohupuje, vzdušně kráčí prostorem, kolébavými kroky po ničem. Za ní jde pět žen, dvě nalevo, tři napravo. Nakračují ve vzduchu, jako by šlapaly vodu, trochu těžkopádně, tedy až na jednu z nich – ta jako by tančila.

Je snadné odlišit jednu od druhé. Vlevo se houpají veliká prsa, jež se nemohou vejít do purpurového trička s límečkem, přestože čtyři knoflíky z pěti jsou rozepnuté. Prsa patří robustní mulatce, která má právě teď prázdný pohled, tvář úplně bez výrazu. Vedle mulatky cupitá ohromný pupek; těhotná blondýna v černém tričku a tyrkysových kalhotách. Sálá z ní prosperita a finanční zajištění: žádné vrásky, žádné skvrny a Ta Nejvyšší Kvalita.

Napravo od té hubené kudrnaté se plahočí obézní matróna s nánosem mejkapu, oblečená do sobolího kožichu sahajícího ke kolenům. Na jedné noze má červenou vlněnou ponožku, na druhé monstrózní kozačku až po koleno. Vedle ní tančí vysoká kráska ve žlutých šatech, s měděnou pletí a mohutným afrem na hlavě. Úplně napravo, trochu dál od ostatních, se šourá plešatá hlava napěchovaná do nemocničního pyžama jedovatě zelené barvy, nejsmutnější bytost, jakou si lze představit.

Šest žen k vám kráčí bílou prázdnotou. Trhnete sebou, jako byste se probudili ze sna, otočíte se kolem dokola, rozhlédnete se na všechny strany, nahoru a dolů. Nevidíte nic, čeho byste

se mohli pohledem zachytit, není tu nic, až na tu prapodivnou společnost, vznášející se blíž a blíž.

Přepadne vás závrať. Cítíte, jak vám zaléhají uši, jak vám bzučí v hlavě. Nohy vás zrazují. Kamsi padáte. Není to měkké a není to ani tvrdé. Ani studené, ani teplé. Padáte do toho po zádech jako do závěje. Zavřete oči a čekáte, že se probudíte někde jinde. V kině? Těsně před koncem Solarisu? Když kamera stoupá do výše a prozrazuje, že návrat Chrise Kelvina domů je sen, ostrůvek země uprostřed nekonečného moře. Když doprovodná hudba k poslednímu obrazu zesiluje a proniká do těla, které se po probuzení ze sna třese zimnicí. Najednou hudba skončí a vy v nesnesitelném tichu zíráte na bílé plátno a na černý nápis КОHEЦ ФИЛЬМА. Neslyšíte nic kromě svého vlastního srdce, které dál tluče v rytmu hudby. Myslíte, že se takhle probudíte i tentokrát?

Slyšíte zvuky pohybu, nevydržíte mít zavřené oči. Před vámi nešustí odcházející návštěvníci kina, jsou tam ženy, těch šest bytostí, které se zjevily z prázdnoty. Poklekly kolem vás, obkličují vás ze všech stran.

Najednou vám jejich vůdkyně, ta na kost vyhublá, začne zouvat boty. Strhává z vás sametové kalhoty, potom kalhotky a krčí vám kolena, roztahuje vám nohy. Dvě ženy vás pevně drží za kotníky, dvě vás chytají za paže. Ta smutná plešatá si položila vaši hlavu na kolena a něžně vás hladí po vlasech.

Hubená žena vám strčí hlavu mezi nohy a vy děláte přesně to, co se v takové situaci sluší. Znovu zavíráte oči. Poddáváte se tomu. Necháváte věci plynout, protože nic jiného nemůžete. Cítíte, jak se do vás noří chladná, měkká špička jazyka. Hledá a nachází vaše nejcitlivější místo. Není vám to nepříjemné. Ta kostra evidentně ví, jak uspokojit ženu. Uchopí špičku klitorisu mezi rty a vysává ten malý výběžek ven z úkrytu. *Glans clitoridis*. Nebo, vyberte si: jazyk královny Kleité, růžový transparent rozkoše, knoflík lásky, radostně propěvující lalůček, ďáblova

do ruda rozpálená bradavka... Začne ho energicky lízat, obratně a zároveň lehce, odhodlaně a v nepravidelném rytmu, chvilkami s trochu větším tlakem, potom zase lehčeji a kradmo.

Poddáváte se tomu. Nic jiného nechcete.

Jak může člověk přemýšlet o rozkoši? O té se přemýšlet nedá. Myslete místo toho na světlo. Jasně světlo pronikající skrz víčka. Stáváte se součástí oranžového ohně, slunečního větru, plazmových výbojů, zářících koronárních děr. Máte v sobě jádro vesmíru, tajemný generátor, ten božský uzlík protkaný nervy, minové pole osmi tisíců nervových zakončení, ze kterých vycházejí nitky až do míchy a centrální nervové soustavy, až do slunce, až na dno vesmíru.

Tělo se napne, ztuhne. Připravuje se na vlnu, která se rodí hluboko uvnitř. Příválová vlna se utváří z drobných, nejasně ohraničených kroužků, které se trhavě dávají do pohybu a vysílají vlnky do všech stran. Když dojdou ke špičkám prstů, otočí se, změní směr, spláchnou se za hlasitého burácení zpátky do středu, stanou se z nich olovené tiskařské znaky, zhoustnou do jednoho místa a tam se vnoří: jeden kroužek, druhý kroužek, třetí kroužek. Čtvrtý. Každý další je těžší než ten předchozí, každý další se noří hlouběji než ten předchozí. Pátý. Už skoro bolí, jak se tam hromadí, brzy se tam žádný další nevejde, tělo je nezvládně udržet uvnitř. Šestý. Potom přijde sedmý kroužek. Vnoří se tak hluboko, že už se vás ani nedotýká. Tlačí se skrz vás někam, odkud není návratu. Vaše tělo to ví. Svalové napětí začíná ochaňovat. Ten pocit nevratnosti znáte, je to přesně ten pocit, kvůli kterému rozkoš vyvolává závislost. Vteřina před orgasmem. Sedmý kroužek, který strhne všechny ostatní jako lavina, až se jeden po druhém vymrští z úkrytu: otevírají se, rozšiřují se a nakonec vybuchují do podbříšku.

Ženy vás pustily ze svého sevření. Upřeně vám civí na napětím pokřivený obličej, hlavu v klíně plešaté ženy, ústa, ze kterých

vychází výkřik, sílící kňourání. Koupete se ve studeném i teplém potu, záda máte prohnutá. Oči držíte stále zavřené, a to je dobře, protože jakmile je znovu otevřete, nic už nebude jako dřív. Věřte mi.

Kolem se vzrušeně hovoří, věty mají stoupající kadenci. Otázky ve čtyřech jazycích. Kdyby se vám podařilo aspoň jednu z nich zachytit, kdybyste dokázali porozumět. *Kto vy? Otkuda vy?* Jak touží, aby se vám na tváři objevil šťastný výraz porozumění, blažený prožitek poznání, jakmile po tomhle šoku zaslechnete svůj mateřský jazyk, po té rozkoši, jež zatřásla zemí. *De onde você vem? Quem é você?* Tolik by si přály, abyste mezi nimi našli někoho stejné národnosti, sestru, přítelkyni, spřízněnou duši... *Qui êtes-vous? D'où venez-vous?* Kdybyste tak promluvili a pověděli všechno, co víte. Kdo jste, odkud přicházíte. Protože to chtějí slyšet: odkud přicházíte a především – jak jste se sem dostali. Proč tu jste i vy.

Otevřete oči. Hubená žena vám dřepí mezi nohama, kostnatými prsty si vytahuje z úst vaše chlupy. Černé kudrlinky, které vám otírá do kolen jako do ubrusu v lepší restauraci. Černé kudrlinky? Podíváte se na své ruce. Jsou to ruce mladé dívky. Nehty máte kulaté, ostříhané nakrátko, střídavě nalakované jeden načerno a druhý nabílo. Podíváte se na své pokrčené nohy. Jsou hladší a mnohem, mnohem štíhlejší a světlejší. Modré žíly prosvítají kůží, natolik jste zbělali. Zvednete levou nohu. Lehce se pohne nahoru. Noha je tak lehká a ohebná, že byste si ji snadno mohli dát za krk. Ano, máte mrštné nohy mladé dívky. Položíte ji zpátky dolů vedle druhé, otevřete ústa, ale nedostanete ze sebe ani syknutí.

Good morning, Sleeping Beauty, vyhrkne hubená žena trochu chraplavým hlasem, *where do you come from?* Hlas má silný, na tak křehké tělo podivně hluboký. Položí vám obě ruce na kolena, trochu vám roztáhne nohy, natáhne k vám krk. Hlas se jí

zvedne, zjemní, začne působit trochu přátelštěji, skoro zvědavě.

Who are you?

Řeknete jedno jediné slovo. Jméno. Řeknete ho hlasem mladé dívky, plačtivě vysokým. Hlasem ztraceného dítěte, vedle kterého poklekl nějaký cizí hodný dospělý člověk a pokouší se mu pomoci, chce s ním jít hledat mámu ztracenou v davu.

Řeknete: Ul-ri-ke.

Slabikujete, uplakaně a našťvaně, jako byste něco požadovali a zároveň o to prosili, skoro žadonili. Vzlykáte a říkáte, kdo jste.

Jste Ulrike, 17 let.

Nevíte, odkud jste sem přišli, ale doma jste v Rakousku. V Salzburgu.

Šlomith se připravuje předávat své poznatky (pošesté)

Ulrike dorazila jako poslední. To, co se jí právě stalo, ji podle očekávání rozrušilo, přestože to bylo ohromně smyslné, anebo možná právě proto. Smyslnější než cokoli, co jí kdy kdo dělal, Hanno se na nic takového nezmohl, Hanno byl prostě Hanno. A tahle strašidelná ženská to udělala. Naprosto nečekaně, násilně, s pomocí větší skupiny, a přesto to Ulrike nevnímala jako ani trochu nepříjemný zážitek. Něco takového se člověku může stát, když spí, ve snu, v něm se můžou dít orgie, neuvážlivé obcování s úplně cizími lidmi. Teď ale není noc a Ulrike nespí. To jí postupně dochází. Plná zděšení si ženy, které sedí kolem ní, jednu po druhé prohlédne, počká, otevře ústa, zase je zavře. A protože nikdo neuzná za vhodné něco udělat, ani jediné gesto, protože se nezdá, že by kdokoli pocítil potřebu vypustit z úst aspoň jediné slovo, přicházejí na řadu emoce. Jako první vztek.

Ulrike se posadí a odhrne si z čela ulepené vlasy. Obličej zatvrdí v arogantní výraz Kleopatry: bradu vysune, ústa nasupeně sevře, chřípí mírně rozšíří, oči démonicky přimhouří.

A protože má dost výbušný temperament, zasyčí *Scheißel*, kterým míří na všechny, *Scheißel*, kterým míří obzvlášť na tu hubenou příšeru usazenou před ní s nohama křížem. Žena se na ni

dívá vřele a Ulrike jí pohled opětuje. Znesvětily ji, to je jí jasné. Připadá si jako hlupák, přímo jako idiot. Čert vem orgie – když je dost divoká, dojde na cokoli, a to ona je, opilá a v dobré společnosti je bláznivě odvážná, ochotná skoro k čemukoli. Čert vem to místo i ty ženské; půjde o nějakou příhodu typu *eyes wide shut*, možná jí někdo nasypal něco do pití, možná jde o skrytou kameru 18+. Jenže ony ji rozplakaly a to jim nehodlá prominout. Přiměly ji, aby jim řekla své jméno, věk, skoro i adresu bydliště, i když domů už nikdy nechce. *Scheiße!* syčí skoro neslyšně a opovržlivě civí dál. Neuhne pohledem jako první. Tuhle hru neprohraje.

Hubená žena viděla tenhle zmatek už mnohokrát. Pětkrát. Nejdřív tu byla sama, jenom ona, úplně sama. Potom přišla hubatá Polina v sobolím kožichu, obutá jen do jedné kozačky, potom nepředvídatelná Rosa Imaculada, blázen Rosa, bez které by se to tu klidně obešlo. Potom se objevila malá Nina z Marseille s vytrčeným břichem, potom rakovinou zbídačená Wlbgis z nizozemského Zwolle, potom hrdá Maimuna z Dakaru a jako poslední krásná Ulrike z Mozartova rodiště. Naštvaná, krásná Ulrike. Nejmladší ze všech. Přesně tak nevinná, jako bývají ti, kdo přijdou poslední. Hubená žena hledí dívce upřeně do tváře. Snaží se vtisknout si ten obraz do paměti: zvednutá brada, nuceně tvrdý výraz, pohled, který jí právě teď uhýbá. Dívčiny jasné, maceškově modré oči začínají opatrně pokukovat kolem, zaměřují se na bílou, která je všude, a zároveň není nikde. Její oči jsou plné znepokojení.

Hubená tohle viděla. Mnohokrát také musela promluvit, ale proč ne, mluví, skoro ráda. Mluví zároveň sama k sobě, stále znovu říká, jak se věci mají, říká všechno, jak nejlépe dokáže. To se pak všechny ztiší a poslouchají. To pak všechny slyší, zas a znovu, kde právě teď zřejmě jsou. Je důležité to slyšet. Tak jako je pro někoho důležité svaté přijímání, cigareta po jídle, jednou týdně manikúra, pedikúra nebo každodenní odstraňování

zaschlé kůžičky kolem nehtů, je to stejné nutkání, možná trochu bolestivé, ale určitě příjemné, takže ona vypráví. Vypráví obzvlášť ráda!

Hubená vzpomíná, jaké bylo se tu probudit. Otevřít oči, posadit se, nevěřícně se dotknout bílé pod sebou. Je to země, nebo zmrzlý sníh? Není to studené, není to ani teplé. Plast? Latex? Natřený beton? Není to ani měkké, ani tvrdé. Postavila se, cítila se výtečně, prázdná a příjemně znečitlivělá: kručivá bolest žaludku i omámená závrať úplně zmizely. Samozřejmě svým bolestem a závratím pozoruhodně uvykla, bolest se stala její profesí, byla přece umělkyní hladu. „Ne, ne a ještě jednou ne,“ zněl názor lékařů na její poslední projekt. Potají pochopitelně doufali, že bude pokračovat až do konce. I když to nepřiznali, chtěli vidět, jak bude tělo a mysl za víceméně kontrolovaných extrémních podmínek fungovat. Ze svého titulu ji museli varovat, téměř zastrášovat, s ohledem na svou profesi nemohli nic než si vytrvale stát za tím, že má s „experimentem“ skončit, udělat za pokusem „tečku“. Nebylo to poprvé, kdy ji kárali a zároveň na ni hleděli se směsicí hrůzy a respektu.

Začalo to v kamrlíku na Carroll Street. Matčiným pohledem. Tím to začalo. Její umění ale nově vzbudilo zájem vědců, a to ji motivovalo pokračovat. Opatření na podporu hubnutí byla stejně cílená jako u asketických jogínů. Občas se díky nim dostala do transu a odvážně přidala na obrátkách. Poslední den experimentu, pár hodin před vstupem na jeviště, vypila velké množství šálků vlažného ajurvédského čaje „Vnitřní klid“. Mysl se jí točila jak derviš tančící v kruhu, dokola, dokola, dokola, se zavřenýma očima se kymácela v kuchyňce pro personál Židovského muzea, v ruce držela papír s vytištěnou přednáškou, kterou měla za chvíli přečíst v auditoriu. Bylo to slastné a zároveň děsivě křehké. Dočasné. Žádný člověk, ani ona, nemohl žít donekonečna jen z prostého adrenalinu, bolesti a závratí.

Dervišské tance poznala už dávno. Poflakovala se s kamarádkou po Coney Islandu, v právě otevřeném Astrolandu, potácela se v hladových mdlobách a divoce to rozjížděla na horské dráze jednu jízdu za druhou. Jakmile v noci zavřela oči, ihned se pod ní roztočila a roztřásla postel. Byl to její pátý týden zasvěcený hubnutí a první noc, kdy to konečně pochopila: tenhle vztah, jen a pouze tenhle vztah je na celý život. Hlade, můj drahý. Uzavřeli spolu pod peřinou tajnou dohodu: já budu věřit tobě, ty budeš věřit mně, já se tě nezbavím pomocí jídla a ty nikdy nepřestaneš bojovat po mém boku.

K drobným klopýtnutím samozřejmě došlo. Na bratrancově obřadu bar micva potají zhltna dvacet marcipánových sušenek. Hlad se strašně rozzlobil a vyhrožoval, že ji navždy opustí, ale ona se omluvila a vyzvracela se. Tenkrát se hlad upokojil.

Když jí bylo sedmnáct, dostala klíče od svého prvního vlastního domova. I když krcálek sousedil s bytem jejích rodičů, mohla si tam dělat, co se jí líbilo, což rodiče opravdu děsilo. Vyzkoušela samozřejmě leccos. Píchla si do stehna kamarádkinou inzulínovou stříkačkou panáka Smirnoffu. Čas od času si zakouřila trávu s pár kamarády. Několikrát umírněně souložila. Ale hlad byl nejdůležitější, nejdražší. Bojoval jako věrný přítel po jejím boku proti nepřítelům, dokud neudělala životní chybu a nezradila ho. Kvůli Muži.

Hubená věděla, že za svou mladistvou zradu zaplatila už mnohokrát. Hlad se k ní po sérii vyjednávání vrátil, ale přesto byl jaksi ublížený, tak nějak – si kladl podmínky?

Zdál se jí stále náročnější; pět dní na biomrkvi pro něj představovalo triviální výkon, žádné díky, žádná euforie. O dervišských tancích nemluvě – hlad mlčel jako zařezaný. Nakonec se zocelila. Dobrá! Uzavřela novou dohodu, slíbila, že zajde dál než kdy dřív, dál než kdokoli jiný, jen aby ho získala zpět. Bude do konce života dostatečně hubená, bude balancovat na extatické

hranici mezi zdravím a nemocí. Stačí to? A sjednali spolu novou dohodu.

Potom se něco stalo. *Někdo* vzal otěže do svých rukou, rozhodoval za ni, aniž se jí ptal na svolení, pokračoval v již ukončeném experimentu. Hodil ji sem, do bělostně bílé, a odnikud nepřicházely žádné instrukce. Rázem bylo všechno jinak. Dokonce i hlad beze stopy zmizel, zmizel jednou provždy, aniž si uvědomovala, že se jí po něm stýská.

Kdyby ji v prvotním šoku napadlo svou situaci analyzovat, došla by možná k myšlence, prostřednictvím které dokázala situaci později zpětně popsat bezradné a plačící Polině. Řekla jí tehdy, bezprostředně poté, co se Polina objevila, něco ve smyslu: „Nejdřív to bylo, jako bych spala tím nejlepším spánkem, jaký mě potkal, hlubokým, bezesným spánkem.“ A potom: „Postupně jsem se cítila lehčí a lehčí, dlouho přetrvávající bolest břicha zmizela, nesužovalo mě nikde nic; připadala jsem si jako v sedmém nebi.“ Ale když je člověk na takovémhle místě sám, nikde není jediná živá duše, tak takhle nepřemýšlí. Že bolest a špatné pocity zmizely, si všimne teprve tehdy, když mu myslí začnou v panice kolovat dvě tři možnosti, slepé uličky, znovu a znovu a znovu.

Teorie číslo 1: Je slepá? První myšlenka po otevření očí je pochopitelná. Bílá všude kolem se rovná nemoci se rovná slepotě se rovná závěru: „takže tohle je můj trest“. A ta teorie není vůbec mimo, existují totiž nemoci, jejichž prvním dramatickým symptomem může být náhlá ztráta zraku (tak je tomu například u zánětu spánkové tepny, *temporální arteritidy*, postihující zejména starší ženy).

Teorii slepoty nicméně poměrně rychle vyvrátila, protože ji samozřejmě napadlo se podívat sama na sebe, nejdřív na své ruce, a ty byly na svém místě. Tenké zápěstí jí vykukovalo z rukávu černého kaftanu, žíly na hřbetu ruky se modraly modřeji než kdy

dřív. Dlouhé hubené prsty, dlouhé červené nehty, klouby jako by měla na ruku boxera a na každém prstu prsten. Vyskočila na nohy tenké jako tyčky. Pouhé zhoupnutí, pohyb bez odporu vzduchu, a najednou stála.

Teorie číslo 2: Je v nějaké budově. Někde musí být povrch, který odhalí, jestli jde o kupoli, krychli nebo dokonalou kouli. V téhle fázi začala hubená pociťovat vztek. Tak *oni* jí to vážně udělali! *Jim* nestačilo, že si všechno správně zařídila, že si přesně spočítala každou kalorií, která vcházela do jejího těla a vycházela ven. Že si samozřejmě zajistila domácí péči a udělala množství plánů pro naléhavé případy. Nic neponechala náhodě. Nic neodflákla. Ale *oni* ji stejně jen tak sebrali a zavřeli ji... no, kam?

Pokusila se vykročit, ale nikam se nedostávala, její nohy se pohybovaly, ale nedalo se říct, jestli někam postupuje, lehla si na břicho a v žaludku pocítila lehké zhoupnutí, necítila náraz ani bolest, pořád nikde nic neviděla, ani jediný orientační bod. Mhouřila oči, hledala skryté kamery, pohybové senzory, něco tmavého, co by se začalo objevovat na pozadí. Někdo ji musel sledovat na monitorech. Něco takového se mohlo stát, skoro se to dalo čekat, slyšela o tom fámy: vědecké únosy.

A byla tu teorie číslo 3, přirozený, logický skok z teorie číslo 2. V dnešní době jsou informace o lidském chování potřebnější než kdy jindy. Pravdivé, kruté informace, jejichž sběr možná ne vždy probíhá podle norem. A ona byla terčem ohromného a neskrývaného zájmu. *Oni* jednoduše chtěli vědět víc. Jak přežívá? Jak vlastně přežila až doteď? A především: jak přežije teď, v kontrolovaných podmínkách? V čem spočívá její tajemství?

Vítězně si zabořila prst do chomáče vlasů. Byla přesvědčená, že přišla na to, co musí rychle udělat. Senzory. Hledala hlouběji, tahala se za kořínky kudrnatých vlasů, nehty si rozdírala kůži na hlavě. Senzory, senzory. Aspoň jeden. Třeba malinký. Tohle. Strup. Mikročip. Hluboko zasazený. Piha? Drobné poranění.

Lupénka. Ne! Zařízení. Zcela určitě technika. Nejmodernější, téměř neviditelná technika. Kterou teď poprvé testují.

Trhala si vlasy. Svlékala si oblečení. Přetáčela ho naruby a skrz naskrz zkoumala, obracela ho zpátky a zkoumala ho stejně důkladně dál. Věci, které dělala, by vypadaly divně a tak trochu obscénně, kdyby ji někdo sledoval; když se nakonec nahrbila, aby hledala cizí stroje uvnitř sebe, nebylo přirovnání k hadovi, který požívá vlastní ocas, nijak přitažené za vlasy.

„Šlomith.“

Hubená natáhne ruku směrem k Ulrice a představí se. Potom přidá nejdůležitější doplňující informaci, stav věcí, jehož účelem je patrně vše vysvětlit: *I was the first one here*. Dalších pět už je usazených vedle ní. Vypadají, že tak trochu vyděšeně vzhlíží k její chladné větě a také ke Šlomith samotné, k té vyhublé, velmi staře vypadající ženě. Ulrice už nepřekáží vlasy, a tak vidí v obličeji Šlomith všechnu tu hrůzu: kůži má vrásčitou a křehkou, jako z papíru, úplně jako by se dala odfouknout. Lícni kosti má vystouplé, a nebýt tu tak přímé světlo, byly by se pod nimi rýsovaly obrovské prohlubně stínů. Kdyby ji Ulrike chtěla popsat, udělala by to takto: Stará čarodějnice, kaštanové prstýnkové vlasy; oči velké, duhovky rozlité, zářivě hnědé, veliké hypnotizující oči beladony. Trochu moc intenzivní, skoro nepříjemně nestydatý pohled, který tomu, kdo se odváží ho opětovat, zaručeně neuhne jako první. Vůdkyně. O tom není pochyb. Šlomith je Vůdkyně.

Projdeme si to.

První, ona sama, úplně první: Šlomith.

Druhá: Polina.

Třetí: Rosa Imaculada.

Čtvrtá: Nina (malý Antoine & malá Antoinette v její děloze).

Pátá: dvojité vé napsané prstem do vzduchu (wé jako Wlbgis).

Šestá: Maimuna.

Představují se jedna po druhé, každá svým způsobem, a zdvořile si s Ulrikou potřásají rukou. Pořadí jejich příchodu je pro ně očividně dost podstatné, protože zvedají každá odpovídající počet prstů, jako by se tak předem domluvíly; je to jejich vlastní pořadové číslo. Kdyby to tak proběhlo kdekoli jinde, v tělocvičně, kam se lidé uchýlili před hurikánem, ve stanovém městečku, kde se shromažďují uprchlíci před občanskou válkou, propukla by Ulrike, jež se katastrofickými představami od malička bavi-la, v smích. Ženy jsou tak komické, tak přehnaně vážné, prsty se svými pořadovými čísly drží stále vztyčené. Ulrice pocukává v koutcích úst úsměv.

Vtom Rosa Imaculada stáhne své tři vztyčené prsty zpátky do dlaně. Udělá krok směrem k Ulrice, zamává pěstí a začne směsicí portugalštiny a angličtiny cosi vysvětlovat. Odtud dál je tohle představení všem kromě zaskočené Ulriky důvěrně známé. Rosina panická show je vždycky rozčilí, hned jak začne. Na tvářích se jim objeví vrásky, drážky otrávené netrpělivostí charakteristické pro jednotlivé obličeje, jejich zjev závisí vedle temperamentu také na věku, kvalitě pleti, procentu tuku. Šlomith má obličej samozřejmě nejvrásčitéjší ze všech. Ale Rosa si toho nevšímá. Mluví, jako když zurčí, hlas jí stoupá, ruce nevydrží chvíli na místě. Občas se Rosa skloní, aby zabušila pěstí do bílé pod sebou. Z ran pěstí vychází dutý zvuk, který začíná ostře, ale hned se ztupí; jako by někdo tloukl do propusti kovovou tyčí zabalenou do vlněné ponožky.

Ulrike tomu začíná rozumět. Rosa Imaculada po ní chce, aby jí řekla něco, co jí ostatní říct nedokázaly. Rosa Imaculada si klepe prstem na hlavu, očekává odpověď, i když musí tušit, že ani Ulrike, chudák ubrečená holka, jí odpověď nedá.

Ulrike sbírá odvahu, probouzí v sobě již vyhaslý hněv. Otevírá ústa a křičí na Šlomith svou gymnaziální angličtinou, gymnaziální výslovností, gymnaziální slovní zásobou, drobná sedmnáctiletá

gymnazistka s gymnaziální povýšeností (přesně s takovou vzpurnou jistotou, jaká je mladým dívkám vlastní a jaká dokáže některé zralé muže připravit o rozum), křičí na Šlomith a žádá ji, aby jí řekla všechno, úplně všechno, protože ví, že Šlomith ví, ona musí vědět. Byla tu přece první.

Šlomith nemá na vybranou. Musí mluvit, jako pokaždé. Vždycky znovu musí mluvit a tentokrát objasnit i trochu delikátnější záležitosti. Proč svlékla Ulriku od pasu dolů (teprve teď to Ulrice dojde a začne si natahovat kalhoty), proč ji Polina a Nina držely za ruce (Ulriku znovu poleje stud: jak tu mohla zůstat sedět s holou prcinou!), proč jí Maimuna a Rosa Imaculada postávaly u nohou a násilím jí je držely roztažené (*Scheiße! Scheiße! Scheiße!*), proč si Wlbgis položila dívčinu hlavu na kolena a proč si ona, Šlomith, nejhorší ze všech, dovolila nořit svůj jazyk do jejích nejtajnějších míst.